

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஸஹீ.

—மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த

பிரகாசனம் பத்திரிகை.

208

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சார்வரி — பங்குனி

MARCH - 1961

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुषीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சிப் ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

Statement about ownership and other particulars about newspaper (AMRUTALAHARI) to be published in the first issue every year after the last day of February.

FORM IV.

(See Rule 8)

1. Place of Publication. SRIRANGAM.

2. Periodicity of its }
publication } MONTHLY

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

3. Printer's Name.

S. M. SUNDARARAJACHARYA

Nationality.

INDIAN

Address.

East Chitra St., SRIRANGAM.

4. Publisher's Name.

Nationality.

Do.

Address.

5. Editor's Name.

Nationality.

Do.

Address

6. Names and addresses of individuals who own the newspapers and partners or share holders holding more than one percent of the total capital.

Do.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

I, S. M. SUNDARARAJACHARYA, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) S. M. Sundararajacharya.

Signature of publisher

Date 15-3-61

அஸ்மத்குருபரம்பரையோதம:

அம்ருத ஹரி.

208

சார்வரி

— பத்ராதிபர்கள் —

1961

பங்குனி

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

MARCH

अनवद्यह्यसूकीर्दधती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसारु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

“போகத்தில் வழுவாத புதுவையர் கோன்.”

ஆண்டாள் திருப்பாவையின் முடிவிலும் நாச்சியார் திருமொழியில் ஒவ்வொரு பதிகத் தின் முடிவிலும் திருநாமப்பாட்டுக்களில் தன்னை நிர்தேசிக்குமிடத்துப் பெரியாழ்வாரை முன்னிட்டே நிர்தேசிக்குறபடியைக் காணுநின்றோம். நாச்சியார் திருமொழியில் “கொல்லை யரக்கியை மூக்கரித்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய் யன்றே” என்றும், “வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்ப ரேல் அது காண்டுமே” என்றும் அருளிச் செய்த பாசுரங்களில் பெரியாழ்வாருடைய ஸம்பந் தத்தையே ஆண்டாள் தனக்கு விபல்லவமற்ற ஸாதனமாகக் கடைப்பிடித்தமையை வெளி யிட்டருளி யிருப்பதனால் ஆசார்ய நிஷ்டையில் ஆண்டாள் ஒப்புயர்வற்றவள் என்பது தெளி வாகும். ஆனதுபற்றியே ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் ஜீவநாடியாக முடிந்த கெட்டத்தில் *நல்ல வென்தோழி* என்கிற ஆண்டாள் பாசுரத்தையே அருமருந்தான பிரமாணமாகக் காட்டி யருளினர் பின்னை லோகாசாரியர்.

இங்ஙனம் பெரியாழ்வாரை முன்னிடுகின்ற ஆண்டாள் அவ்வாழ்வார்க்கு ஒவ்வொரு பதிகத்தில் ஒவ்வொரு வகையான சிறப்பை யிட்டு அடைமொழி தருகின்றாள். (நா) திருமொழி யில் *விண்ணீல மேலாப்புப் பதிகத்தின் இறுதிப் பாசுரத்தில் “போகத்தில் வழுவாத புது வையர் கோன்” என்று கூறியுள்ளாள். போகமாவது பகவதநுபவம்; அதில் வழுவதலில் லாதவர் பெரியாழ்வாரென்றபடி. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சகரன்பிள்ளை யருளிச் செயல் காணீர்;—

“பகவத் போகத்தில் ஒன்றும் தப்பாதபடி எல்லா வகையாலும் அநுபவித்த பெரியாழ்வார்... விபவமுண்டானவன்று தொடங்கி போகத்தில் அந்வயித்தவரிதே பெரியாழ்வார். *கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்* என்று தொடங்கி அநுபவித்தவரிதே.” என்று.

பர வ்யூஹ அந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரங்கள் கிடக்க, மதஸ்யகூர்மாத்யவதாரங்கள் தாமும்

கிடக்க, க்ருஷ்ணாவதாரத்தை முற்றுட்டாக அநுபவிக்கப் பெற்றவர் இவரைப் போல வொருவர் ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியிலு மில்லை; மஹர்ஷிகளின் கோஷ்டியிலுமில்லை. பராசரரோ பாராசர்யரோ. சுகமஹர்ஷியோ எவரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண குணசேஷ்டிதா நுபவத்தில் இவர்க்கு ஈடல்லர். * வண்ணமாடங்கள் தொடங்கி இருநூற்றறுபது பாசுரங் களினால் பெரியாழ்வார் அநுபவித்துள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ண குணபதாநங்களைப் பற்றி என் சொல்லுவது! ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் கண்ணபிரானுடைய வேணுகாநத் திற் பிறந்த விக்ருதியைப் பேசா நின்றபட்டர் “கவம் தெஷ நு கஜாம் வலகுய்ய” என்றருளிச் செய்தது ரஸவத்தரம். விகாரமடைந்த ஸௌயத்தி வுலுதிகளான இதர வஸ்துக்களில் அக்கண்ணபிரான் தானும் ஒருவனுயினன் என்றருளிச் செய்தபடி. அது போல பாசுரங்கள் பாடின ஆழ்வார் தாமும் விகாரமடையும்படியாகவன்றோ - ஒவ் வோரெழுத்தும் அவதரித்துள்ளது.

ஒரு ஸமயம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் திருவத்யயநோத்ஸவ அரையர் கோஷ்டியில் மஹாமஹா ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளியிருந்த போது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. [சென்ற ப்லவங்க வருஷத்துச் செய்தியை யெழுதுகின்றேன்.] முதல் திரு நாள் ஸேவையில் * வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு * என்கிற திருவாய்மொழி உச்ச ஸ்வரத்தில் ஸேவிக்கப் படுகிறது. ஸேவிப்பவர்களோ தேவகானத்தி லும் சீரிய கானத்தில் ஸேவிக்கிறார்கள். கோஷ்டியிலிருந்து செவிமடுப்பாரனைவரும் நீர்ப் பண்டமாயுருகிக் கிடக்கிறார்கள். அத்திருமொழியோடு அன்றைய ஸேவை முடிவடைகிறது. முடிவுபாசுரமோ,

“வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில் சூழ் வருபுனல் காவிநித் தென்னரங்கள்
பண்டவன் செய்த கிரீடை யெல்லாம்”

என்று தலைக்கட்டுகிறது. இப்பதிகத்திற் பேசின ஏசலான லீலைகளெல்லாம் நம் திருவரங்க நாதனே செய்ததாகச் சொல்லித் தலைக்கட்டி விட்டாராழ்வார். இப்பாசுரத்தை அரையர் கள் ஸேவிக்க விக்கி விக்கி யழுகிறார்களே யொழியப் பாசுரம் வாயில் வரவில்லை.

அடியேனுக்குப் பூர்வாச்சரம மாதாமஹரும் பகவத் விஷய காலக்ஷேபாசார்யருமான [ஐகத்ப்ரஸித்த] ஸ்ரீமத் அழகியமணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி அந்த கோஷ்டியி லெழுந்தருளியிருக்கிறார். அரையர்கள் படும் பாட்டைக் கண்டு தரிக்க கில்லாமல் சடக் கென வெழுந்து அவர்களை ஆரத் தழுவிக்கொள்ளுகிறார். “நினைதொறும் சொல்லுந் தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்” என்னும்படியான இவ்வநுபவத்தை இவ்வளவோடு நிறுத் திக் கொள்ளுகிறேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநெடுந்தாண்டக வியாக்கியான ப்ரவேஸத்தில்,

“ஸுகாதிகளும் முதலாழ்வார்களும் பரத்வத்திலே யூன்றி யிருப்பார்கள்; ஸந காதிகளும் திருமழிசைப்பிரானும் அந்தராத்மதையிலே ஊன்றி யிருப்பார்கள். வால்மீ காதிகளும், குலசேகரப் பெருமானும் ராமாவதாரத்திலே யூன்றி யிருப்பார்கள்; பராசர பாராசர்யாதிகளும், நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும், ஆண்டாளும், க்ருஷ்ணாவதாரத் திலே யூன்றி யிருப்பார்கள்; நாரதாதிகளும், ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், திருப்பாணாழ்வாரும், கோயிலிலே யூன்றி யிருப்பார்கள்; ஸ்ரீசௌநக பகவானும் இவரும் அர்ச்சாவதாரத்திலே ஊன்றி யிருப்பார்கள்”

என்றருளிச் செய்கிறார். இதனால் பெரியாழ்வார் க்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் மஹர்ஷி

களில் பராசர பராசர்யாதிகளையும், ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரையும் போன்றிருப்பரெனினும் இவருடைய அநுபவம் தனிப்பட்டதே யாகும்; ஈடுமெடுப்பு மில்லாத தொன்றேயாம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவில் (5—4—6) * உன்னுடைய விக்கிரம மொன் றெழியாமல் எல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம் பால் சுவர்வழி யெழுதிக் கொண்டேன் * என்றுள்ள பாசரத்தில் “உன்னுடைய விக்கிரம மெல்லாம்” என்றோ “உன்னுடைய விக்கிரம மொன்றெழியாமல்” என்றோ இரண்டத் தொன்று சொல்லப் போதுமாயிருக்க, இரண்டும் சொல்லிவைத்ததன் காரணத்தை வ்யாக்க்யாதா அருளிச் செய்யுமிடத்து,

“எல்லாம் என்னு நிற்க ஒன்றெழியாமல் என்றது வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகா சியாதவையும் இவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. [*சீமாலிகன்* மல்லிகை மாமாலை கொண்டு*] ப்ரகாசியானைக் கடி ஸத்வதாரதம்யம். அதுக்கடி ப்ரஸாடி தாரதம்யம். கர்மவஸ்யருமாய் அசுத்த ஷேத்ரஜ்ஞருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிதே அவர் களுக்கு; இவர்க்கு ... *பீதகவாடைப் பிரானுடைய ப்ரஸாதத்தாலே யிதே.”

இத்யாதிகள் அருளிச் செய்துள்ளார் பெரியவாச்சான்பின்னை. இதனாலும் பெரியாழ்வா ருடைய அநுபவத்தின் வீறு அப்ரமேய மென்பது போதரும்.

க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களில் வெண்ணெய் களவுச் செய்தி பரமபோக்யமானது. ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் வெண்ணெயென்கிற சொல் ஆயிரம் விசை புகுந்து புறப்பட் டுள்ளது. ஸ்ரீபராசர பகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே **हाम्ना चैवोदरे बभूवा प्रत्यवना-दुल्लखले**—தாம்நா சைவ உதரே பத்வா ப்ரத்யபத்நாத் உலாகலே” என்று யசோதைப் பிராட்டி கண்ணனை உரலோடு கட்டிப் போட்ட கதையைக் கூறியிருக்கின்றாரே யொழிய அவருடைய திருவாக்கில் நவரீதமென்கிற சொல் புகுந்து புறப்படவே யில்லையென்று மிக வருந்தினோம். சிறுபிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டு விட்டால் மாலை பள்ளியி லிருந்து திரும்பும் போது “கண்ணன் தின்னும் பண்டம் என்ன? கண்ணன் தின்னும் பண் டம் வெண்ணெய்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வருகின்றன. பிள்ளைகளுக்கு முதல் நாள் பாடமிதுவாம். இந்த மழலைச் சொல்லைக் கேட்கும் போதே தாய்தந்தையர் தம் பிள்ளைகளை ஸகலகலாவல்லபர்களாய் விட்டதாக நினைத்துக் குதுகலிக்கின்றனர். நம் போல்வாரும் இதைக் கேட்டு நீராயுருகுகின்றோம்.

பரமபத நாதனுடைய விருத்தாந்த மொன்றை ஸாஷாத்தகரித்து (திருவிருத்தத்தில்) அருளிச் செய்யா நின்ற நம்மாழ்வார் “சூட்டு நன்மாலைகள் தூயன வேந்தி விண்ணோர்கள் நன்ன ராட்டி அந்தூபந் தரா நிற்கவேயங்கு, ஓர் மாயையினுலீட்டிய வெண்ணெய் தொடு வண்ணப் போந்து” என்று, வெண்ணெயமுது செய்வதற் கென்றே திருநாட்டில் நின்றும் போந்ததாகப் பேசியுள்ளார். இப்படிப்பட்ட வெண்ணெயுண் ஸ்ரீபராசரபகவானுடைய அநுபவத்திற்கு இலக்காகாததென்றோ!

திவ்ய தேசாநுபவம்

(மலை நாடு)

திருவாறன் விளை.

(206 நெ. தொடர்ச்சி.)

4. வாய்க்குங்கொல்நிச்சலு மெப்பொழுதும் மனத்து ஈங்கு நினைக்கப்பெற.

திருவாறன் விளையிலே சென்று அநுபவிக்க ப்ராப்தியில்லையாகிலுமாகு; அங்கு நின்றருளின எம்பெருமானது திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாகச் சிந்தனை செய்யும் பாக்கியம் வாய்க்குமோவென்கிரூரிப்பாட்டில். [நிச்சலு மெப்பொழுதும்.] நிச்சலும் என்றோ எப்பொழுதும் என்றோ இரண்டத்தொன்று சொன்னாலும் போதும்; ஒரு பொருளனவான இரு சொற்களையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லுவதில் பயனில்லையே யென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். இங்கு நம்பிள்ளை யருளிச் செய்யும் சுவைப்பொருள் காண்மின்;

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“நித்யாக்நிஹோத்ரம் போலே ஒரு கால விசேஷத்திலேயாய்ப் போகவொண்ணாது; எல்லா வவஸ்தைகளிலு முண்டாக வேணும்” என்று.

இதன் கருத்தை விவரிப்போம்: ஒருவர் “யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்” என்ற நூற்கட்டளையைப் பின்பற்றி நித்யம் அக்நிஹோத்ரம்பண்ணுகிறாரென்று வைத்துக் கொள்வோம். இரவும் பகலும் அதுவே தொழிலாயிருக்கின்றாரென்பதில்லையே; ஒருநாளைக்கு ஒரு சிறுபோது அக்நிஹோத்திரம் பண்ணினாலும் நித்யாக்நிஹோத்ரி யென்று பெயர் வந்துவிடுமன்றோ. அப்படியாகாமே இடைவீடின்றி நினைக்கப் பெற வேணுமென்கிறது.

“எப்பொழுதும் ஈங்கு மனத்து நினைக்கப் பெற வாய்க்குங்கொல்!” என்றதனால், உத்தேச யத்தை அனுபவிப்பதற் காட்டிலும், அனுபவிக்கவேணும் அனுபவிக்கவேணும் என்கிற மனோரதமே மிக நன்று என்பது அனுபவரஸிகர்களின் கொள்கை. இதனை இங்கு நம்பிள்ளை வெகு அழகாக விவரித்தருள்கிறார். “துர்க்கதாவதி ஜாதாயாம் த்வத்கதோ மே மனோரத:; யதி நாசம் நவிக் தேத தாவதாஸ்மி க்ருதீ ஸதா” என்ற ஜிதந்தா ஸ்தோத்திரத்திலுள்ள சுலோகம் இங்கு இன்சுவை மிக வியாக்கியானிக்கப் பெற்றுள்ளது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“நாட்டார் மனோரதமென்றும் அநுபவமென்றும் இரண்டாகவிதே சொல்லிப் போருவது: எனக்கு இதெல்லாம் வேண்டா; இம்மனோரத மாத்திரத்தாலே க்ருதக்ருத்யன் நான். சரீர ஸம் பந்தமற்றுப் பரமபதத்திலே போய் ஏற்றமாக அனுபவிக்குமதிற் காட்டில் நான் பேருக நினைத்திருப் பது மனோரதத்தையே” என்பது நம்பிள்ளையீட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. இங்கு இளையாற்றுக்குடி நம்பி யென்பாரொரு பரம பக்தருடைய இதிகாச மொன்றும் காட்டப் பட்டுள்ளது. (அதாவது) இளை யாற்றுக்குடி யென்பது திருவரங்கம் பெரியகோவிலுக்குச் சிறிது தூரத்திலுள்ளதொரு அக்ரஹாரம். அங்கு வாழ்ந்தவொரு ஸ்வாமியை இளையாற்றுக்குடி நம்பி யென்பார். அவர் ஸ்ரீரங்கநாதருடைய திருநாள் தோறும் கோயிலுக்கு வந்திருந்து பெருமானை ஸேவித்துப்போவாராம். போனால் மீண்டும் திருநாள் வருமளவும் அதனையே போது போக்தாக ஸ்மரித்துக் கொண்டிருப்பாராம். அவர்க்குக் கிட்டத்திட்ட நூறு வயது நிரம்பியதனால் வலிவுகுன்றித் திருநாளுக்கு வந்து சேரமுடியாதவராயினர் அவர். திருவிழா கண்டருளா நின்ற திருவரங்கேசர் இந்தப் பரமபக்தருடைய வரவையே ஆதர வுடன் எதிர்பார்த்திருப்பவராதலால் இவரைத் தேடிப் பார்த்தும் காணாமையாலே “நம் இளையாற் றுக் குடியான் வந்திலன்; நம் கண்ணுலமல்லவோ?” என்றாராம் பெருமாள்

அவர்தாம் ஆருந்திருநாளிலே வருந்தி வந்து சேர்ந்து ஸேவித்து நிற்கையில், 'நம்பி நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டுவது என்! சொல்லிக்காணாய்' என்று நியமனமாக, அதற்கு அவர் 'ஸ்வாமிந்! தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக்கொண்டு போரவும் காரியங்கொண்டேன்; இனிப் போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி உடல் சரிந்தது' என்று கூற. 'வாராய்! மெய்யே இளைத்தாயாயில் இங்ஙனே இரு' என்று விடைதந்து பெருமாள் நடுவில் திருவாசலுக்கு அவ்வருகே எழுந்தருளுகையில் திருநாட்டுக்கு நடந்தார் நம்பி, என்று.

5. மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்து.

திருவனந்தாழ்வான்மீது திருக்கண் வளர்ந்தருளும் பெருமான் அடியார்கள் அனுபவிக்கைக் காகக் காட்சி தருமிடமான திருவாறன் விளைப்பறியினுடைய பெரும்புகழைப்பாட நம் பாப மொன்றும் நில்லாதே தொலைந்தொழியுமென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் 'மலரடியார் முன்பருளிய அப்பன்' என்பது உயிரான வாக்கியம். என்னைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட மற்றும் பலபல அடியார்கள் இருக்கவும் அவர்களைவிட்டு என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிக்கும்படி என் பக்கலிலே இவ்வளவு அருள் செய்வதே! என்று உகந்து வியந்து பேசின பாசரமிது.

மலரடியார் முன்பு அருளிய இவ்விடத்து நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகள் இன்சுவை மிக்கவை; 'ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவால்மீகி பகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான், இன்கவிபாடும் பரமகவிக ளென்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்கள் (பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார்) இவர்களெல்லாரு முண்டாயிருக்க, என் பக்கலிலே விசேஷகடாசும் பண்ணுவதே!

[பஹுமானேந மஹதா ஹநாமந்தமவைக்ஷத] வானரமுதலிகள் பலருமிருக்கச் செய்தே திருவடி பக்கலிலே [அனுமாரிடத்தில்] விசேஷகடாசும் பண்ணினாப் போலேயாயிற்று பலரு முண்டாயிருக்க இவர் தம்மை விஷயீகரித்தபடி."

இங்கே கூரத்தாழ்வானுடைய அற்புதமான இதிகாசமொன்று ஈட்டில் காட்டப்பட்டுள்ளது கேண்மின். அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழராஜன் விஷ்ணுத்ரோஹியாய் ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணு பிம்பங்களை யெடுத்து எறிந்துவிட வேணுமென்று முயன்றபோது அவனுக்கு அன்பரான வர்கள் மந்த்ரங்களைக் கொண்டு கும்பாபிஷேகஞ் செய்து பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணு பிம்பங்களை யழியச் செய்தால் ஊருக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையுமென்று சொல்ல, அது கேட்ட சோழன் அந்த பிரதிமைகளில் தெய்வசக்தியை உத்வாஸனம் செய்து அழித்துவிடுவோமென்று நிச்சயித்து ஓர் அந்தணனுக்கு அளவற்ற திரவியங்கொடுத்து "நீ அத்ருச்யாஞ்ஜனமிட்டுக்கொண்டு (அதாவது ஒருவர் கண்ணிலும் தென்படாதபடி செய்யும் மையையணிந்து கொண்டென்றபடி) தெய்வ சக்தியை உத்வாஸனம்பண்ணு" என்று கட்டளையிட, அவ்வந்தணனும் திவ்ய தேசங்களிலே சென்று அப்படியே அத்ருச்யாஞ்ஜனமிட்டுக்கொண்டு உத்வாஸனம் பண்ணி பகவத் பிம்பங்களைக் கடலிலேயெடுத்தெறிவதான செய்தியை ஸ்ரீராமாநுஜர் திருச்செவி சாத்தி 'நாம் நெடுநாளாக இத்திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்திற்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸூரவர்க்கம் மேலிடா நின்றது; இனிநாம் செய்வதென்?' என்று வியாகுலப் பட்டுத் தமது ஆசிரியரான பெரிய நம்பியோடே சிந்தித்திருக்க, அதற்கு அவர் 'நான் திருவரங்கத் தினுடைய எல்லையிலே பிரதக்ஷிணம் செய்ய விரும்புகிறேன்; 'சுற்றி நாம் வலஞ்செய்ய நம் துயர் கெடுங் கடிதே' என்று ஆழ்வார் சொல்லி யிருக்கையாலே வலஞ்செய்வதனால் நம் துயர்கெடு மென்று நினைக்கிறேன்; அப்படி நான் பிரதக்ஷிணம் செய்ய உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என் பின்னே அனுப்பவேணும்; அவர் எப்படியிருக்க வேணுமென்றால் 'ஒருவர் பின்னே நாம் போகிறோம்' என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல்போலே என்னைப் பின்செல்பவராக இருக்க வேணும்; அப்படிப்பட்டவொரு சிஷ்யரைப் பார்த்தனுப்புவிதாக' என்று பெரியநம்பி திருவாய் மலர்ந்தருள, இத்தகைய ஆத்மகுண பரிபூர்ணரான சீடர் கூரத்தாழ்வானொருவரேயென்பது

ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரிய நம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடுவிக் வேணுமென்றெண்ணி நம்பியை நோக்கி 'இத்தன்மை வாய்ந்த சிஷ்யர் இவ்விடத்திலிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!' என்று சொல்லிநிற்க, அதற்குப் பெரிய நம்பி 'நம் கூரத்தாழ்வானை யனுப்பலாகாதோ?' என்று கூற. அருகேயிருந்த கூரத்தாழ்வான் இதைக்கேட்டு நம்பிகள் நம் ஸ்வரூபத்தினுண்மையை இங்ஙனையறிந்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படியருளிச் செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே! என்று பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதக்ஷிணத்திற்குப் பின் சென்றார். "பலரடியார் முன்பருளிய" என்ற விடத்திற்கு இது மிகவும் பொருத்தமான இதிகாசமன்றோ.

6. ஒன்றுநில்லா கெடும் முற்றவும் தீவினை.

திருவாறன்விளைப்பதிப் பெருமான் பக்கலில் ஆர்வமுடையாரை விளித்து உங்களுடைய துயரங்களெல்லாம் தொலையவேண்டில் அத்திருப்பதியை நெஞ்சாலே நினைமின் என்கிறார். நமக்கு நேரும் துயரங்களையும் அத்துயரங்கட்கு மூலகாரணமான தீவினைகளையும் நாமே போக்கிக்கொள்வதாக முயலுமளவில் சிறிதுகிடக்கச் சிறிது போகும்: அங்ஙனல்லாமல் அபாரசக்தி யுத்தன அப்பெருமான் தன்மையே பற்றிப் போக்கிக்கொள்ளுமளவில் வாழ்னையோடும் போகக் கடவதாயிற்று. விஷ்ணு தரும்மென்னும் புராணத்தில் "மேருமந்தரமாத்திரோபி ராசி: பாபஸ்ய கர்மண: . கேசவம் வைத்ய மாஸாத்ய தூர்வ்யாதிரிவ நச்யதி" என்று சொல்லிற்று. எவ்வளவு கனத்த நோயாயிருந்தாலும் நிபுணனான மருத்துவனைப் பெற்றவாறே எப்படி தொலைந்தொழியுமோ, அப்படியே மலைமலையளவான தீவினைகளும் மருத்துவனாய் நின்ற மாமணி வண்ணனான கேசவனைப்பற்றினவாறே கணப்பொழுதில் பாறிப்பறந்தொழியுமென்றவாறு.

அமர்வென்று உருப்பிணி நங்கையணி நெடுந்தோள் புணர்ந்த வரலாறு வருமாறு:— விதர்ப்பநாட்டில் குண்டினமென்கிற பட்டினத்தில் பிஷ்மகரென்னு மரசனுக்கு ருக்மன் முதலிய ஐந்து பிள்ளைகளும், ருக்மிணி யென்கிற ஒரு பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணி [உருப்பிணி] ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுக்த வயது வந்தவுடனே கண்ணபிரான் அங்குச் சென்று இப்பெண்ணை எனக்குத் தாரைவார்த்துக கொடுங்களென்று கேட்க, ருக்மினென்னு முடன்பிறந்தான் அவளைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க நினைத்துக் கண்ணனுக்குக் கொடுக்கலாகாதென்று தகைந்துவிட்டு, சில நாள் கழிந்த பின் அந்த ருக்மிணியின் கலியாணத்திற்காகச் சுயம் வரம் கோடித்து சகல தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்திட்டனன். இதனிடையில் ருக்மிணி "அன்றிப் பின் மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சொலை யெம்மாயற்கல்லால்" என்ற துணியை யுடையவளாதலால் தன்னை எவ்வகையினாலாகிலும் மணந்து செல்லும்படி கண்ணபிரானிடத்து ஓர் அந்தணனைத் தூதுவிட்டிருந்தாள். கண்ணபிரானும் அங்ஙனமே பலராமன் முதலியோரைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டினத்திற் கெழுந்தருளிக் கலியாணத்திற்கு முதனாள் அந்த ருக்மிணியைத் தான் பிரகாசமாக வெடுத்துத் தேரிலேற்றிக்கொண்டு ஊர் நோக்கிப் புறப்படப்புக. சிசுபாலன் முதலிய சில அரசர்கள் கண்ணனை யெதிர்த்துப் போர், செய்ய முயல் பலராமனும் தானுமாக அவர்களை வலியடக்கி வென்று ஒட்டிவிட, பின்பு ருக்குமன் மிகவும் வெகுண்டு ஆக்கிரகங்கொண்டு கண்ணனை முடிப்பதாக ஒங்கிவர, அவனைக் கண்ணபிரான் ருக்மிணியின் வேண்டுகோளின்படி உயிர்க்கொலை செய்யாமல் அவனது மீசையையும் குடுமியையும் சிரைத்துப் பங்கப்படுத்தினன். இங்ஙனே விரோதிகளைத் தொலைத்துப் பிறகு ருக்மிணிப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்தனனாயிற்று.

[தொடரும்.]

श्रीहस्तिशैलशिखरोज्ज्वलपारिजाताय नमः ।

श्रीपराङ्कुशपरकालयतिवरादिभ्यो नमः ।

श्रीकाशी प्रतिवादिभयङ्कर— अण्णङ्गराचार्यस्य कृतिषु

देशिकहृदयम् ।

श्रीमद्देशिकहृदयं नाम ग्रन्थोऽयमवतरन्नखिलान् ।

अवगमयिष्यति निगमान्ताचार्यस्वान्तविमलताविभवम् ॥

रक्षास्थाने विद्वत्सेवासंप्राप्तचित्तनैर्मल्यम् ।

स्वात्मनि यदाह देशिक एतद्विवृणोति कृतिरसौ सारम् ॥

— अवतरणिका ॥ —

१. * नाथोपज्ञं प्रवृत्तं बहुभिरुपचितं यामुनेयप्रबन्धैः सन्त्यग्यतीन्द्रैरिदमखिलतमः कर्शनं दर्शनं नः * इत्येतद्देशिकदिव्यसूक्तिरीत्या, भगवद्वकुलाभरणमुनीन्द्रदिव्यकृपासमवाप्तसकलसदर्थसार्थेन श्रीमता नाथमुनिना प्रवर्तितान् सत्संप्रदायार्थविशेषान् श्रीराममिश्रगुरुवरद्वारा लब्धवान् भगवान् यामुनार्यस्तान् स्वकीयदिव्यकटाक्षवीक्षणद्वारा, महापूर्णश्रीशैलपूर्णगोष्ठीपूर्णमालाधरार्यादिस्वकीयशिष्यवर्गद्वारा च भगवति रामानुजार्ये आचार्यवर्ये न्यवीविशत् । ते च महार्थाः श्रीगोविन्दभट्टारकश्रीकूरनाथार्य श्रीपराशरभट्टार्यवेदान्ति-यतीन्द्रश्रीमत्कलिवैरिगुरुवरादिपरम्परया श्रीमत्कुरुकेशदेशिक- वेदान्तोदयनार्य- श्रीविष्णुचित्तार्य- वात्स्य-वरदार्यादिपरम्परया च प्रवहन्तस्सन्तोऽस्मदादिसंसारिचेतनसमुज्जीवनसमर्थसमुल्लसन्तितराम् ।

ஸ்ரீகாஞ்சி, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

தேசிக ஹ்ருதயத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

வேதக் கடல்கடைந்த வேதாந்த வாசிரியன்
போதக் கடலாய்ப் புனிதமாய்க்—கோதற்ற
தேன்மொழிகள் தந்தருளித் தீய பொருள்திரளைத்
தானொழித்தான் தாளே சரண்.

— முன்னுரை —

1. “நாயோவஜத் புவுத் வஹுவிர்வலித் யாஜுநெய புவ-
நெத் தூதம் வஜுஜிதீநெஜ்ரிஜிவித் தஜ்குஸ-நம் டிஸ-நம் நஃ=நாதோபஜ்ஞம்
ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தைஸ் த்ராதம் ஸம்யக் யதீந் த்ரைரிதமகிலதம:
கர்சநம் தர்சநம் நஃ” என்கிறபடியே, நம்மாழ்வார் திருவருளால் ஸகலார்த்த விசேஷங்களை
யும் நிதிபெற்றூற் போலே பெற்றுவாழ்ந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அநுஸந்தித்துக் கொண்டி-
ருந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை மணக்கால்நம்பி வழியாக லபிக்கப் பெற்ற ஆளவந்தார்
அவ்வார்த்த விசேஷங்களைத் தம்முடைய திவ்யகடாக்ஷ மூலமாகவும் பெரியநம்பி திருமலை
நம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் முதலான ஸ்வசிஷ்யவர்க்க மூலமாகவும்
எம்பெருமானார் பக்கலிலே தேக்கியருள, அவை எம்பார் ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்

2. निर्दिष्टास्वैऽप्यमी सदाचार्यसार्वभौमा यतो ह्येककण्ठ्येन साम्प्रदायिकसदर्थसंप्रकाशन-
समुत्सुकास्तत एव तदीयासु दिव्यसूक्तिषु अर्थभेदार्शनमनवकाशपराहतम् । स्वल्पीयान् योजनाभेदः कामं
स्यादिव । परमार्थमिमजनवगच्छन्तः कतिपये— भगवन्निगमान्ताचार्यवर्याः पृथग्भूताभिप्रायशालिन आस-
न्निति, भगवल्लोकाचार्यादिकृतिततिविततानर्थान् प्रत्याख्यातवन्त इति च यदुदीरयन्ति तदिदं सर्वथा निरव-
लम्बमित्यमुं विषयम्, तथा नवीनैराद्रियमाणा अर्थविशेषा अनुष्ठानविशेषाश्च वेदान्तायंवर्यसूक्तयवलम्बगन्ध-
विधुरा इत्यमुं विषयं च सारग्राहं संगृह्य संक्षेपत उपपादयाम इह ।

— उभयसंप्रदायस्थप्रतिपक्षौ मुख्यतमो भेदविशेषः । —

3. तेन्कलासम्प्रदायसरण्यामाद्रियमाणा अर्थविशेषाः के ? वडकलासम्प्रदायाध्वन्युपलाल्यमानाश्च
के ? इति तावज्जिज्ञासन्ते बहवः । तान् विविच्य विशदीकरिष्यामोऽनुपदमेव । पुरस्तात् प्रधानप्रतिपक्षार्थ-
व्यपदेशयोग्यं किमपि रहस्यतत्त्वं प्रतिबोधयामः । सद्वृत्तिप्रेप्सा तावदुभयसंप्रदायस्थानामपि सज्जनानां सम-
रूपैव । तत्प्राप्तिसाधनं सर्वलोकशरण्यस्य भगवतः श्रियःपत्युस्तस्य सहजसौहार्दमूलकप्रवृत्तिरेव परम्, न
त्वल्पशक्तेरल्पज्ञस्य स्वस्य प्रवृत्तिरिति तेन्कलाचार्यसंप्रदायस्थानां चिरन्तनो द्रढीयानध्यवसायः । अथ
स्वप्रवृत्तिविशेषैरेव वयं स्वयमुत्तीर्णा भवितुमर्हाम इति तावदितरेषां मतम् । एष एव उभयसंप्रदायस्थानामपि
शीर्षभूतो मतभेद इति सारतममिदं वचः । अथेदानीं प्रातिस्विकानर्थभेदान् प्रदर्शयामः ॥

பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்களின் வழியாகவும், திருக்குருகைப்பிராண்பிள்ளை கிடாம்பி
யாச்சான் எங்களாழ்வான் நடாதூரம்மாள் முதலான ஆசாரியர்களின் வழியாகவும் ப்ரவ
ஹித்து அஸ்மதாதி ஸம்ஸாரி சேதநஸமுஜ்ஜீவந ஸாதநங்களாய் விளங்கி வாரா நின்றன.

2. மேலே நிர்தேசித்த ஆசார்யவர்யர்கள் பேசுற்றே பேசும் ஏககண்டர்களாகை
யாலே இவர்களின் திவ்யஸூக்திகளிலே அர்த்தபேதம் காண்கைக்கு அவகாசமில்லை. ஸ்வல்ப
யோஜனாபேதம் கண்டால் காணலாமத்தனை. இவ்வுண்மையை யுணராதார் சிலர், வேதாந்த
வாசிரியர் தனிப்பட்டிருந்து வேறுபட்ட கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தாரென்றும், நம்
பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர் முதலானார் கொண்டிருந்த கொள்கைகளை அசாஸ்தீர்யங்
களென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும் சொல்லிப்போருவது ஆதாரமற்றதென்பதையும்,
நவீனர்கள் ஆதரித்து வருகிற அர்த்தங்களுக்கும் ஆசரித்துப் போருகிற அனுஷ்டானங்களுக்
கும் வேதாந்ததேசிக க்ரந்தங்களில் ஆதாரமில்லை யென்பதையும் ஸாரமாகவும் ஸம்க்ஷேப
மாகவும் உபபாதிப்போமிதில். ... முன்னுரை முற்றும்.

உபய ஸம்ப்ரதாயத்தினுமுள்ள முக்கியமான ஒருவாசி.

3. தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயத்தில் ஆதரிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் எவை? வடகலை
ஸம்பிரதாயத்தில் ஆதரிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் எவை? என்று பலர் தெரிந்துகொள்ள
விரும்புகிறார்கள். அவற்றை இன்னவை யின்னவை யென்று அடுத்தபடியாகத் தெரிவிப்
போம். அதற்கு முன்னே ஸாரமாக வொன்று தெரிவிக்கிறோம். நற்கதி பெறவேண்டு
மென்கிற நசை இரு கலையார்க்கும் துல்யமாயிருக்கச் செய்தையும், நாம் பேறு பெறுவதற்கு
முக்கிய ஸாதனம் பகவத் ப்ரவ்ருத்தியே யல்லது ஸ்வப்ரவ்ருத்தியன்று என்பது தென்னாசா
ரியர்களின் கொள்கை. நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியினால்தான் நாம் பேறு பெற முடியமென்
பது மற்றையோர்களின் கொள்கை. இதுதான் இரு கலையார்க்கும் தலையான பேதமென்று
ஸாரமாகக் கொள்ளக்கடவது. மற்றையபடியான பேதங்களாவன :—

8. तेन्कलासंप्रदायार्थः

1. भगवत्कृपा निहंतुका
2. चेतनलाभ ईश्वरस्य पुरुषार्थः
3. परगतस्वीकार एव प्रशस्तः
4. प्रपत्तिर्नोपायभूता
5. श्रियः पुरुषकारतैव न तूपायता
6. श्रियः अणुत्वमेव स्वरूपम्
7. श्रियो न जगत्कारणता
8. दया नाम परदुःखदुःखिता
9. वात्सल्यं नाम दोषभोग्यत्वम्
10. प्रपन्नस्य विहितविषयनिवृत्तिः श्रेयसी
11. भगवतो व्याप्तिः परिसमाप्यवर्तनम्
12. जातिरागमापायशालिनी
13. उपायान्तराणि स्वरूपविरुद्धानि
14. कैवल्यमुक्तिरपुनरावृत्तिः
15. नमस्कारे आवृत्तिरनपेक्षिता
16. अदृष्टार्थानुष्ठानं न पृथक्

वडकलासंप्रदायार्थः

1. भगवत्कृपा सहेतुका
2. ईश्वरलाभश्चेतनस्य पुरुषार्थः
3. स्वगतस्वाकारादतिरिक्तं नास्त्येव
4. प्रपत्तिरुपायभूतैव
5. श्रियः पुरुषकारत्वमिवोपायत्वं च
6. श्रियो विभुत्वमनपायम्
7. श्रियो जगत्कारणत्वमक्षतम्
8. दया परदुःखनिराचिकीर्षी
9. वात्सल्यं दोषादर्शित्वम्
10. विहितविषयप्रवृत्तिरवर्जनीया
11. परिसमाप्यवर्तनरूपा व्याप्तिरसंभविनी
12. जातिर्न तावदागमापायशालिनी
13. उपायान्तराणि स्वरूपानुरूपान्येव
14. कैवल्यमुक्तेः पुनरावृत्तिरस्ति ।
15. असकृन्नमस्कार आवश्यकः ।
16. अदृष्टार्थानुष्ठानं पृथगावश्यकम् ॥

4. தென்கலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள்.

1. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம்
2. சேதநனைப்பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு
3. பரகத ஸ்வீகாரமே நன்று
4. ப்ரபத்தி அநுபாயம்
5. பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமாத்ரமே யுள்ளது ; உபாயசூயில்லை
6. பிராட்டிக்கு அணுத்வமேயுள்ளது
7. பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமில்லை
8. ஐயை என்பது வராஜ ஸ்வரூபவிசுவர்
9. வாத்ஸல்யம் ஜெஷ்வொஷு தாரூபம்
10. ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்
11. எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தி பரிஸமாப்ய வதஃதம்
12. ஜாதி நசிக்கும்
13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப விருத்தம்
14. கைவல்ய மோக்ஷம் புநராவ்ருத்தி யற்றது
15. நமஸ்காரத்தில்ஸக்ருதாவ்ருத்திபோதும்
16. அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானமென்று தனியே யில்லை

வடகலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள்.

1. பகவத் க்ருபை ஸஹேதுகம்
2. ஈச்வரனைப்பெறுவது சேதநனுக்குப் பேறு
3. ஸ்வகதஸ்வீகாரமேதான் உள்ளது
4. ப்ரபத்தி உபாயம்
5. பிராட்டிக்கு புருஷகாரசுத்தோடு மோக்ஷவா துக்ஷமுமுண்டு
6. பிராட்டிக்கு விபுத்வமே யுள்ளது
7. பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமுண்டு
8. ஐயை வராஜ ஸ்வநிராஹிகீர்ஷாரூபம்
9. வாத்ஸல்யம் ஜெஷ்வாஷுவி-க்ஷரூபம்
10. விஹிதவிஷய வ்ருத்தி அவர்ஜநீய மாகையாலே தவஜ-நம் சுஸாஸீயம்
11. எம்பெருமானுக்கு பரிஸமாப்ய வர்தநம் கிடையாது
12. ஜாதி நசிக்கமாட்டாது
13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமே
14. கைவல்ய மோக்ஷத்திற்குப் புநரா வ்ருத்தியுண்டு
15. அஸக்ருந் நமஸ்காரம் வேண்டும்
16. அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானம் தனிப் பட ஆவச்யகம்

4. एवन्नाम षोडश विषयानुपाददीमहि किमहो ! षोडशस्वेव विषयेषु भेदः? इति माभूदनुयोगः । अन्येऽपि कतिपये भेदा भवेयुर्नाम । ते तावदप्रधानभूता इत्युपेक्षणार्हाः । एकादशीश्राद्धविधवावपनादिष्वा-
चारेषु पूर्वाचार्यफणितिर्न काऽप्यस्तीति ते नातोपात्ताः । प्रधानतमविषयचर्चावसरे अवान्तरविषयतया
संभवन्तो भेदा न स्वीकृताः ।

5. उपरि निर्दिष्टेषु भेदविषयेषु तेन्कलासंप्रदायार्थत्वेन प्रदर्शितानर्थविशेषान् तेन्कलाचार्यश्रीसूक्ति-
ष्विव श्रीमन्निगमान्तमहागुरुदिव्यसूक्तिष्वपि सुस्पष्टमनुभवामः— इत्यमुं विषयमेकमुद्बोधयितुमेव कृति-
रसाववतरति । इतरेषामपि भूयसामाचार्याणां श्रीसूक्तीः प्रदर्श्य ग्रन्थविस्तरमकुर्वाणा देशिकसूक्तिप्रदर्शने केवलं
बद्धश्रद्धा भवामः । कचिदत्यावश्यकस्थलेषु भगवद्भाष्यकारादिश्रीसूक्तिप्रदर्शनं न तावन्नियमभञ्जकमिति
निध्येयम् ।

1. भगवत्कृपा निर्हेतुका ।

6. भगवत्कृपाया निर्हेतुकत्वस्वीकारे सर्वमुक्तिप्रसङ्गस्यादिति, अथ च वैषम्यनैर्घृण्यापत्तिं परि-
हरता * वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वादिति शारीरकमीमांसासूत्रेण विरोधस्यादिति च कतिपये वादाः परेषां
गोष्ठीषु प्रचलन्ति । अत्रोच्यते । जगति सर्वेषामपि प्राणिनां विषये भगवान् निर्हेतुककृपां प्रवर्तयतीति प्रति-
पादने सत्येव स्यादुक्तचोद्यावतारः । न तथा ह्याशेरते गुरुवराः । अधिकारिविशेषविषयं निर्हेतुकमनुगृह्णातीत्येव
सर्वेऽप्याचार्या एककण्ठमभिदधति । अत्र वेदान्तदेशिको न तावद्विभिन्नाभिप्रायशाली । स तावदाचार्यवर्यो

இப்படியொரு பதினாறு விஷயங்களை வைத்துக்கொள்ளோம். “இப்பதினாறு விஷயங்
களில்தானா பேதம்? வேறு கிடையாதா?” என்று கேட்கவேண்டாம். மற்றும் சிலவோ
பலவோ இருக்கலாம்; அவை முக்யமானவை யல்லவென்று விடுக்கத் தக்கன. முக்யமான
விஷயங்களை சர்ச்சிக்கும்போது அவாந்தர விஷயங்களாகக் கிளரும் பேதங்களை இங்குக்
கொள்ளவில்லை.

மேலே காட்டிய பேதவிஷயங்களில் தென்கலை ஸம்பந்தாயார்த்தங்களென்று நாம்
காட்டியுள்ள அர்த்தங்களை தென்னாசார்யர்களென்று ப்ரஸித்தர்களான ஸதாசார்யர்களின்
ஸ்ரீ ஸூக்திகளிற் போலவே ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுரு திவ்யஸூக்திகளிலும் காண்கிறோம்.
இதை மட்டும் விளக்கவே இச்சிறு நூல் அவதரிக்கின்றது. இதராசார்ய ஸூக்திகளையும்
காட்டி விஸ்தாரம் செய்யாமல் தேசிகஸூக்திகளை மட்டுமே காட்டி நிற்போமிதல்.

1. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம்.

பகவத்க்ருபையை நிர்ஹேதுகமென்று கொண்டால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்றும்
வெஷ்யுநெ நவ-பூணொவ தியைப் பரிஹரிக்கின்ற “வெஷ்யுநெ நவ-பூணெ” ந
வாபெக்ஷக்யாஸ” என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரம் விரோதிக்குமென்றும் சில வாதங்கள் கிளம்
புவதுண்டு. உலத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகவே
அருள் செய்வதாகக் கூறினால்தான் மேற்சொன்ன வாதங்களுக்கு ப்ரஸக்தியுண்டு. அப்படி
யாரும் கொள்வதில்லை. அதிகாரி விசேஷங்களிடத்தில் நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்கிற

184. வ்யூஹமாவது— ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் உபாஸகாநுகர்ஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்த ரூபேன நிற்கும் நிலை.

195. பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாகவும் பூர்ணமாயிருக்கும். வ்யூஹத்திலிவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

186. அதில் ஸங்கர்ஷணர். ஜ்ஞாநபலங்களிரண்டோடுங்கூடி ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து அதை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்ததத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

184. இனி வ்யூஹமாவதென்னென்னில்; வ்யூஹத்துக்கு விரியோகம் லீலாவிபூதி யாகையாலே இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி யென்ன ஸ்திதி யென்ன ஸம்ஹாரமென்ன இவற்றை நிர்வஹிக்கைக்காகவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கு அநிஷ்ட நிவாரண மும் இஷ்டப்ராபணமுமாகிற ரக்ஷணம் செய்கைக்காகவும், முபுக்ஷுக்களாய் உபாஸிக்கு மவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டொழித்துத் தன்னை வந்து சேர்வதற்குடலான அநுகர்ஹத் தைப் பண்ணுகைக்காகவும் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலை. இதில் இன்ன வ்யூஹத்தாலே இன்னது செய்யுமென்னுமிடம் மேல் உபபாதனத்திலே கண்டு கொள்வது.

185 மேலே நிரூபித்த பரவ்யூஹங்களிரண்டுக்கும் தன்னில் விசேஷமேதென்னச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவரூபமான பரத்வத்தில் ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணாதி ரூபமான வ்யூஹத்தில் ஒவ்வொரு பூர்த்தியில் இரண்டிரண்டு குணமே ப்ரகாசமாயிருக்கும்.

186, 187. இனி இந்த ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிற மூவரிடத்திலும் விளங்காநின்ற குண விசேஷங்களும், இவர்கள் தாம் இன்னின்ன க்ருத்யங்களுக்குக் கடவர்களாயிருப்பார்களென்பதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. வ்யூஹத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணர் ஸர்வகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தக்கபடி ஜ்ஞானம் பலம் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுங்கூடி, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவதத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அந்த அதிஷ்டாந விசேஷத்தாலே இத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் நாமரூப விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து ப்ரத்யும்நாவஸ்தையையும் அடைந்து வேதம் முகனிய சாஸ்த்ரங்களின் ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். ப்ரத்யும்நாதம் செயலுக்குத் தக்கபடி ஐச்வர்யம் வீர்யம் என்னுமிரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களின் அநுஷ்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய உபதேஸத்தையும் மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான ஸூத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். மநுசதுஷ்டயமாவதென்? அது தொடக்கமான ஸூத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியாவதென்? என்னில்; அது விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையில் பரக்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு;— முகம் பாஹு ஊரு பாதம் ஆகிற அவயவங்களில் நின்ற முண்டாகி மிதுநமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மக்ஷத்ரிய வைஸ்ய ஸூத்ர சதுஷ்டயம் மநுசதுஷ்டய மெனப்படும். இந்த மநுக்களிடத்தினின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு தனித்தனியே வர்ண பேதத்தாலுண்டான மாநவஸதமும், அப்படியே ஸ்த்ரீபுருஷமிதுநங்களாய்க் கொண்டு அந்த மாநவர் பக்கல் நின்ற முண்டான மானவரும், அவர்கள் பக்கல் நின்ற முண்டான

187. பாத்யும்நர் ஸ்வர்யவீர்யங்கனிரண்டோடும் கூடி மநஸ் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, தர்மோபதேசத்தையும் மநுசதுஷ்டயந் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

188. அநிருத்தர், சக்தி தேஜஸ்ஸுக்கனிரண்டோடுங்கூடி ரக்ஷணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும் காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மிஸ்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.

189. விபவம், அநந்தமாய் கௌண முக்க்ய பேதத்தாலே பேதித்திருக்கும்.

190. மநுஷ்யத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்தாவரத்வம்போலே கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வருபேணவன்று.

மநுஷ்யருமாய்க்கொண்டு சுத்த ஸாத்விகர்களாய்ப் பரமைகாந்திகளாய் எவ்விதமான பலனையும் விரும்பாமல் பகவத்ஸமாராதனமென்கிற ப்ரதிபத்தியோடு கருமங்களை யனுட்டிப் பவர்களாய் வேதாந்தத்திலுக்கமுடையவர்களாய் த்வாதசாக்ஷரீமந்த்ரத்தை முன்னிட்டு அத்யாத்மசிந்தை பண்ணுவார்களாய் முடிவில் எம்பெருமானையே அடைபவர்களாயிருக்கு மவர்களின் வகுப்பு ஸுத்தவர்க்கமெனப்படும். ஆக மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான ஸுத்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரத்யும்நர் பண்ணுவரென்றதாயிற்று.

188. அநிருத்தர் ஸர்வகுணங்களோடு கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தகுதி யாக ஸக்தியும் தேஜஸ்ஸுமாகிற இரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான தத்வஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதற்கும் த்ருடி முதலாக த்விபரார்த்த மளவான காலத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கும், கீழே ப்ரத்யும்நருடைய செயலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கு நேர்மாறான மிஸ்ரவர்க ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர். மிஸ்ர வர்கமாவது, ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களிலே பிறந்தவர்களாய் ரஜோகுணம் மிக்கவர்களாய் வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தில் ஊன்றினவர்களாய் ஸர்வேச்வரனை யொழிந்தவர்களை ஆராதிப்பவர்களாய் பகவானை நிந்திப்பதஞ் செய்து பகவத்ஜ்ஞாந பக்கிகளில் அவ்ய மின்றிக்கே ஸ்வர்காதிகளிலே ரமியா நின்றுகொண்டு ஸம்ஸார மார்க்கத்திலேயே திரியு மவர்களின் வகுப்பு.

189. ஆக வ்யூஹத்தின்படி உபபாதிக்கப்பட்டு முடிந்தது கீழ்; இனி விபவத்தின்படி விரிவாக உபபாதிக்கப்படுகிறது. விபவமானது எண்ணித் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடி அநந் தமாய் கௌணமென்றும் முக்கிய மென்றும் இருவகையாயிருக்கும். கௌணமென்பது தாழ்ந்தது. முக்கியமென்பது ச்ரேஷ்டமானது. இதரஸஜாதீயமாய்க் கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை தான் விபவ மென்பது. இதில் ஆவேஸாவதாரம் கௌண மென்றும், ஸாக்ஷாதவதாரம் முக்கிய மென்றும் சொல்லப்படும். ஆவேஸமானது ஸ்வருபாவேஸ மென்றும் ஸக்த்யாவேஸ மென்றும் இருவகைப்படும். ஸ்வம்மானுபத்தாலே ஆவேஸிக்கை ஸ்வருபாவேஸமாகும். பரசுராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத் தோடே ஆவேஸித்து நிற்கை. ஸக்த்யாவேஸமாவது கார்யத்தின்போது விதிலிவாதிக ளான சேதநர் பக்கலிலே ஸக்திமாத்நிரத்தினால் ஸ்புரித்துநிற்கை.

190. இனி, முக்க்ய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக்குண்டான ஸாம்யமும் வைஷம்யமும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன; ராமக்ருஷ்ணத்வாதியான மநுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்யக்த்வம், தண்டகாரண்யத்திலே குப்ஜாம்ரமாக [மிகச்சிறிய மாமரமாக]

191. அதில் அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத்ஸ்வபாவவிபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்தப்ரதீபம் போலே யிருக்கக்கடவதான முக்யப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்.
192. விதி சிவ பாவக வ்யாஸ ஜாமதகந்யார்ஜுந வித்தேசாதிகளாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் அஹங்கார யுக்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கநுபாஸ்யங்கள்.
193. நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதாராத்மயமும் கேசவாதி மூர்த்யந்தாரும், ஷட்தீம்சத்பேத பிந்நமான பத்மநாபாதிவிபவமும், உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்தஹயக்ரீவ நாதாராயண ஹரி க்ருஷ்ண மதஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்ண க்ருத்ய ஸ்தாநாதி பேதங்களும், துரவதாங்களுமாய், குஹ்யதமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறீரோம்.

அவதரித்ததாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்தாவரத்வமாகிறவிலை இச்சையாலேயானாப்போலே ஆவேஸரூபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலேவந்த தென்கிறவிது ஸாம்யம். அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததல்லாமை வைஷம்யம்.

191, 192. இன்னது உபாஸ்யம், இன்னது அநுபாஸ்யம் என்று பகுத்துத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இரண்டுக்கு முண்டான விசேஷம் காட்டப்படுகிறது. உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக் கொண்டு * ஆகியஞ்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப் பிறந்ததாகையாலே அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்களை விடாதவையுமாய், அதாவ தீபத்தில் நின்று முண்டானப்ரதீபம் தனக்குக் காரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவங்களை யுடைத்தாயிருக்குமா போலே தன் காரணமான மூர்த்தியோடு துல்யமானஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற முக்யப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனும், ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸிவபாவர்களும், வேதங்களைப் பகுத்த வியாஸனும், துஷ்டக்ஷத்ரிய நிரஸகம் பண்ணின பரசுராமனும், ஜகத்ரக்ஷகர்களில்ப்ரஸித்தனாயிருந்த கார்த்த விர்யார்ஜுநனும், ஓளதார்யத்தில் புகழ் பெற்ற வித்தேஸனும், மற்றும் ககுத்ஸ்த முககுந்தப்ரப்ருதிகளுமாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம்—ஸ்வாதந்த்ரய ரூபமான அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேஸ முகத்தாலே அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே புமுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க். கொழிய முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களன்று.

193. ஆக, விபவங்கள் அனந்த மென்னுமிடமும், அதில் கௌணமுக்ய விபாகமும், அந்த கௌண முக்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விஸேஷமும் பேசப்பட்டன கீழ்; இனி கீழ்ச் சொன்ன பரவ்யூஹங்களிலும் முக்ய விபவங்களிலுமுண்டான அவாந்தர பேதங்களும், அவற்றினுடைய புஜ ஆயுதவர்ணாதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லாமைக்கு ஹேது இரண்டு; அவையெல்லாம் சொன்னாலும் ஒருவர்க்கும் க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் எளிதாயிராமையும், அவதார ரஹஸ்யங்களாகையாலே மிகவும் குஹ்யமாயிருக்கையும்.

194. அவதாரங்களுக்கு ஹேது-இச்சை.

195. பலம்-ஸாது பரித்ராணாதி த்ரயம்.

196. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது கர்மமாக வேண்டாவோ வென்னில்.

197. அவைதன்னிலே சாபம் வ்யாஜம் ; அவதாரம் ஐச்ச மென்று பரிஹரித்தது.

198. அந்தர்யாமித்வமாவது - அந்த:ப்ரவிச்ய நியந்தாவா யிருக்கை.

199. ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர் களைவிடாதே நிற்கிற நிலைக்கு மேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்

194, 195, உலகத்தில் ஜன்மங்களுக்கு ஹேது புண்யபாபரூப கருமங்களாயன்றோ விருப்பது; பகவானுடைய அவதாரத்துக்கு ஹேது ஏதென்னில்; இப்படியவதரிப்போ மென்னும் ஸ்வேச்சை யொழிய வேறொரு ஹேதுவில்லை. அவதாரத்திற்குப் பலனோ வென்றால்; * பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே * என்று அவன்தானே அருளிச் செய்தபடியே, தன்பக்கல் அன்பு புண்டவராய், பகவதநுபவத்தாலன்றித் தரிக்ககில்லாதவர்களாய், தன்னைக் காணவேணு மென்று ஆசைப்பட்டிருக்குமவர்களான ஸாது ஜனங்களை, தன்னுடைய ரூபசேஷ்டிதங்களைக் காட்டியும் ஸல்லாபாதிகளைத் தந்தும் ரக்ஷிக்கையும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான துஷ்டர் களை நசிப்பிக்கையும், க்ஷீணமாய்க்கிடக்கிற ஸ்வாராதன ரூபமான வைதிகதருமத்தை ஸ்தா பிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலன்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

196, 197, இதிறாஸபுராணங்களான பல பிரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபம் முதலான வற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதாரத்திற்கு ஹேது இச்சை யென்று எப்படி சொல்லலாம்? கருமமே அவதார ஹேதுவாக வேண்டாவோவென்னில்; வேண்டா; அந்த இதிறாஸபுராணங்கள் தன்னிலேயே சாபம் வ்யாஜமாத்ரமென்றும் அவதாரம் இச்சையால் வந்ததத்தனையென்றும் சொல்லிவைத்திருப்பது காணலாம்.

198. விபவம் உபபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அந்தர்யாமித்வம் உபபாதிக்கப்படு கிறது. அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் * இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சேதநர்க் குள்ளே பிரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாம்.

199. அந்தர்யாமித்வமானது ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து நின்று நியமிப்பதாயும், விக்ரஹத்தோடே கூடியிருந்து ஹ்ருதயத்திலே வியாபித்திருந்து நியமிப்பதாயும் இருவகைப்பட்டிருக்கையாலே இவ்விருவகையும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. புண்யமடியாக ஸ்வர்கத்தை ப்ரவேஸிக்கையும், பாபமடியாக நரகத்தை ப்ரவேஸிக்கையும், இரண்டுமடியாகக் கருக்குழியிலே பிரவேஸிக்கையும் முதலான எல்லாவவஸ்தைகளிலும் எல்லாச் சேதநர்கட்கும் * இராமடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிபிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை ஒருக்காலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே * சம்மூஷ்டா து: வ்யாபுஷ்டா ஜெயாதி- ரிவாயகுஷ்டி என்றும், * நீறுதொயடிப்பூஷ்டா விபூஷ்டுவெவ ஹவூரா * என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சோதியருவாய், சாமளமான தன்னை முட்டாக் கிடும்படி செம்பொனே திகழுகிற புகராலே நீலமேகத்தை விழுங்கின மின்னற்கொடிபோலே யிருக்கையாலே புறம்பே பரந்து திரிகிற மனஸ்ஸை அதில் நின்றுப் பற்றறுத்துத் தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கிக் கொள்ளுபடி சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே அந்த சேத

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கொண்டு அவர்களுக்கு த்வேயனுகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பந்து புதனயக்கொண்டு, ஹ்ருதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு.

200. அர்ச்சாவதாரமாவது-“ தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் ” என்கிறபடியே, சேதநர்க் கபிமத மான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள் போலன்றிக்கே தேச காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வியாபா ரங்களையுடையனயக்கொண்டு, கோரிகளிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளிநிற்கும் நிலை.

201. ருசிஜநகத்வமும் சுபாச்ரயத்வமும், அசேஷலோக சரண்யத்வமும் அநுபாவ்யத்வமு மெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

நர்க்கு தியானிக்கவேண்டுமென்று ருசி பிறந்தபோது தியானிக்க வரியனுகைக்காகவும், புத்தி முதலானவற்றுக்கு நியாமகனயக்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல் துடக்காலே உறவினனய்க் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலே யெழுந் தருளியிருக்குமிருப்பு.

200. ஆக அந்தர்யாமித்வமுபபாதிக்கப்பட்டதுகீழ்; இனி அர்ச்சாவதார முபபாதிக்கப் படுகிறது. * தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே ஆச்ரிதரான சேத நர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ணரஜதசிலாதிகளான ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்திலே அயோத்யை மதுரை முதலான தேச நியமமில்லாதபடியும், பதினோராயிரமாண்டு நூறாண்டு என்றும் போலேயுண்டான காலநியமமில்லாதபடியும், தசரதபுத்ரத்வ வஸுதேவாத்மஜத்வாதி நிர்ப்பந்தங்களில்லாதபடியும் [ராமக்ருஷ்ணாதி விபவவிசேஷங்கள் போலல்லாமல்] எந்த இடத்தில் விருப்பமோ அந்த இடத்தில் அர்ச்சகருடைய அபேக்ஷாகால மொழியத் தனக் கென்றொரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடைய எல்லார்க்குமாகையாலே இன்னு ரென்பதொரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்நிதி பண்ணி ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாகை யாலே அவரவர்கள் செய்யுமபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபராதீனமான ஸ்நான அஸநாதி ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களை யு முடையனய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரமாம்

201. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வம் முதலான குணபூர்த்தி சொல்லப் படுகிறது. ஸ்ரீ ருசநபூஷணத்தில் (40) “ இதுதான் ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுகக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை வினைக்கக் கடவதாய் ” என்றருளிச்செய்தபடியே, ஹிதாநுஸாஸநம் பண்ணுகிறச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ஸாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய பொல்லாங்குகளையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய நலங்களையும் உபதேசித் தாலும் அவற்றாலே இதர விஷயங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்திலே முகம்வைக்க இசை யாதே வர்த்திக்கும் சேதநர்க்கு வைமுகக்க்யத்தை மாற்றித் தன்வடிவழகு முதலான வற்றாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டாமென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்துத் தன் பக்கலிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்த பின்பு தன்னை பஜிக்கு மவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி சுபாச்ரயமாயிருக்கையும், அவ்வள வேயன்றியே தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணதோஷ நிருபணம் பண்ணாதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் ஸரண்யமாயிருக்கையும், வைலக்ஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு * என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே * என்னும்படி அநுபாவ்யமாயிருக்கையுமாகிற இவைமெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்கும்.

202. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசக்தரைப்போலேயும் அஸ்வ தந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும், அபாரகாருண்ய பரவசனாய்க்கொண்டு ஸர்வா பேஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஈசுவரப்ரகாணம் முற்றிற்று.

தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

202. இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்தின் குணமிகுதியைக் கூறி இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகிறது. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொள்வது அர்ச்சாவதாரத்திலே விசேஷம். அதாவது, சேதநன் உடைமையாயும் தான் உடையவனாயுமிருக்குமிருப்பு வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச் செய்தேயும் இவன் தன்னுடைமைகளைக் கணக்கிடும்போது தன்னையும் கணக்கிடும்படி அவனை ஸ்வாமியாகவும் தன்னை ஸொத்தாகவும் தன்னிச்சையாலே மாறாடிக்கொள்வது. அதற்குமேலே அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசக்தரைப்போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயுமிருப்பது மற்றொரு விசேஷம். அதாவது, ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஒன்றுமறியாதான் போலவும், ஸர்வஸக்தியுத்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டாத அசக்தரைப் போலேயும், நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தேயும் தனக்கென்னவொரு முநன்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயுமிருப்பது. ஆக இங்ஙனையிராநிற்கச் செய்தேயும் விமுகரையுமுட்பட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காருண்யமிட்ட வழக்காய்க் கொண்டு கண் கொடுத்தல் மக்கள் கொடுத்தல் முதலாக மோக்ஷமளித்தலளவாக அதிகாராநுகுணம் சேதநர்க்கு ஸகலாபேஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

ஆக, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷணம் மென்ன, அந்த ஸ்வரூபத்தையும் நிறம்பெறுக்கவல்ல குணவைலக்ஷணம் மென்ன, அந்த குணங்களடியாக அவன் பண்ணும் ஸ்ருஷ்டி முதலான வியாபாரங்களென்ன, அப்படி காரணபூதனானவனுடைய ஸர்வ ஸமாச்சரயணியத்வமென்ன, அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வமென்ன, காரணத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான விலக்ஷண விக்ரஹ யோகமென்ன, அந்த விக்ரஹ வைலக்ஷணயத்திற்குத் தகுதியான லக்ஷமீபூமி நீளநாயகத்வ மென்ன, அந்த விக்ரஹ யோகமடியாக வந்த ப்ரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரமென்ன ஆகிய இவற்றைக் கூறி ஈசுவரதத்வம் தலைக்கட்டிற் றுயிற்று. (202)

பிள்ளை லோகாசார்யருளிச் செய்த தத்வத்ரயத்தில்
ஈசுவரப்ரகாணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

தத்வத்ரய ஸாரம் முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்,

தனாயாசம் । சாயணாचार्यस्त्वत्र “ऋतस्य सद्ने— यज्ञस्य स्थाने” इति सप्तम्यन्तत्वधियं स्यापयन्नभाषिष्ट ।
पदपाठे सत्यवहिते नैवंविधभाष्यावतारप्रसक्तिः ।

१६. अथ स्थलान्तरमवेक्षेमहि । तस्मिन्नेव काण्डे द्वितीयप्रपाठके * सहस्रियं वाजमत्यं न सप्तिं
ससवान् सन् स्तूयसे जातवेदः * इति श्रूयते । अत्र ससवानितिपदम् [ससवानिति स-सवान्] इत्यवगृह्यते ।
अत्र सायणाचार्यः “ससवान् सन्-दत्तवान् सन्” इति व्याचर्यौ । ईदृगर्थो वेदपुरुषाभिमतश्चेत्,
ससवानिति स-सवान् — इत्यवग्रहपाठस्य प्रसक्तिर्नैव स्यात् । वैदिका विद्वांस इह भृशमवद-
धताम् ।

१७. अथ च स्थलान्तरमनुव्रजेम । तस्मिन्नेव काण्डे तृतीयप्रपाठके— * ते क्रीड्यो धुनयो
आजदृष्टयः स्वयं महित्वं पनयन्त धूतयः * इति श्रूयते । अत्र आजदृष्टय इत्यस्य “आजः दीप्तिः—विद्युद्द्रूपा
दृष्टिर्येषां ते आजदृष्टयः” इति तावत्सायणभाष्यपङ्क्तिः । आजपद-दृष्टिपदयोः समास इहेति धिया हन्तैवम-
भाषिष्ट । पदपाठस्तावदत्र सुतरां विप्रतीपः । * आजदृष्टय इति आजत्—ऋष्टयः * इत्येवंरीत्या खल्वव-
ग्रहपाठस्सर्वत्र समरूपस्समिन्धे । एवं स्थिते वत ! न जानीमहे आजपददृष्टिपदे कथमिव भाष्यकारहृदयमगाहि-
तानिति । दिवा दुर्गत्याग इति कथनार्हं खलु स्थलमेतत् ।

ஸப்தம்யந்தபதமன்று என்பது நிர்விவாதம். ஆனால் இவ்விடத்தில் ஸாயணர் “ஃதவஸு
வாஜதே-யஜுஷு ஸுஜாமே” என்று ஸப்தம்யந்தமாகக் கொண்டே பாஷ்யமிட்டிருக்
கின்றார். பதபாடத்தை நோக்கியிருந்தால் இப்படியுரைத்திருக்கப் பரஸக்தியிராது.

16. மற்றுமோரிடம் செல்வோம். அதே காண்டத்தில் இரண்டாவது ப்ரச்நத்தில்
“ஸஹஸிரியம் வாஜதேந வஸுஷிம் ஸஸவாநு” என்றுள்ளது. இங்கு (ஸஸவாநு)
என்கிற பதத்திற்கு (ஸஸவாநு ஐதி ஸ - வஸவாநு) என்று வேஷ்டநமோதப்பட்டு
வருகிறது. ஸாயணர் (ஸஸவாநு வஸு-ஜதுவாநு வஸு) என்று உரைத்திருக்கின்றார்.
இதற்கு இப்படி அர்த்தமிருந்தால் ஸஸவாநிதி ஸ ஸவாநு என்கிற வேஷ்டந பாடத்
திற்கு அவகாஸமிராது. வைதிக வித்வான்கள் இதை மிகவும் விமர்ஸிக்கவேணும்.

17. இன்னுமோரிடத்திற்குச் செல்வோம். இதேகாண்டத்தில் மூன்றாம் ப்ரச்நத்தின்
முடிவில் “தெக்ரீயயொ யுநயொ ஸுஜஜுஷுயி” என்றுள்ளது. இங்கு (ஸுஜ
ஜுஷுயி) என்பதற்கு “ஸுஜிஃ ஜீஷிஃ விஜுஷுஷுவா ஜுஷிஃ பெஷாம் தெ
ஸுஜஜுஷுயி” என்பதாக ஸாயண பாஷ்யவாக்யம். ஸுஜபதத்திற்கும் ஜுஷிவதத்
திற்கும் ஸமாஸம் வந்திருப்பதாகக்கொண்டு இங்ஙனே உரைத்திட்டார்; பதபாடம் இதற்கு
நேர்விரோதமானது. (ஸுஜஜுஷுயிஐதி ஸுஜஜு-ஜீஷுயி) என்று ஒதப்பட்டு வருகின்
றது. இப்படியிருக்க ஸுஜமும் ஜுஷியும் ஸாஷ்யகாரருக்கு எங்கிருந்து வந்து புகுந்தன
வென்பது தெரியவில்லை. பகலில் கோட்டை விட்ட கதையாகவன்றோ இஃதுள்ளது!

१८. अन्यत्र च वचन गच्छेम । वाजयन्त इति पदमधिकृत्य प्रागेव प्रास्तौष्म किमपि । एतत्पद-
विवरणविषयेऽपि सायणाचार्यस्य विपर्यासं मनागुपपादयामः । प्रथमकाण्डे तृतीयप्रपाठके चरमानुवाके, तस्मि-
न्नेव काण्डे चतुर्थप्रपाठके चरमानुवाके च श्रूयते तदिदं वाजयन्तःपदम् । प्राथमिके * अश्याम वाजमभि-
वाजयन्त इति स्थले पदस्यास्य तृतीयाक्षरे यकारे स्वरितस्वरः । अवग्रहपाठश्चास्य नैव । अथ द्वितीयाक्षरे * त्वया
वाजं वाजयन्तो जयेमेतिस्थले तु यकार उदात्तस्वरः । अवग्रहपाठश्चास्य निराबाधः । * वाजयन्त इति वाज-
यन्तः * इति वेष्टनपाठस्सार्वत्रिक इति यावत् । एवञ्च पदेऽस्मिन् स्वरवैषम्यमवग्रहाभावतत्सद्भावौ च न
कोऽप्यपलपितुं प्रभवति । एतन्निबन्धनोऽर्थभेदश्चेह दुरपह्वः । परंतु भाष्यकृता नैव प्रदर्शितोऽर्थभेदः ।
“ वाजम् अन्नम् आत्मन इच्छन्तः ” इत्यमुमेवार्थमुभयत्र समरूपमभाषत भाष्यकृत् । न त्रोपपत्तेरास्पदमस्ति ।
भट्टभास्करोऽप्युभयत्र च समरूपमेवार्थमभाषिष्ट यद्यपि, स तावत्सद्यो जागर्तिसि । प्राच्यस्थले “ स्वरानवग्रहौ
दुर्घटौ ” इति विलिलेख स इत्यववेयमेतत् । स्वरभेदमवग्रहाभावतत्सद्भावौ च स विविङ्क्तेस्मेति विशदम् ।

१९. एतदेव पदं चतुर्थकाण्डेऽप्युभयत्र श्रूयते । स्वरभेदावग्रहभेदौ च तत्रापि स्तः । तत्र द्वितीय-
प्रपाठके अन्त्यानुवाके * सहस्तमा सहसा वाजयन्ता * इति श्रूयते । वाजयन्तौ इतिपदं छान्दसव्यत्ययेन
वाजयन्तेत्यवतिष्ठते । अत्र यकारभ्योदात्तस्वरयुक्ततया अवग्रहोऽधीयत एव । अस्मिन्नेव काण्डे षष्ठप्रपाठके

18. பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்வோம். ‘வாஜயனா?’ என்கிற பதத்தைப்பற்றி
முன்னமே சிறிது ப்ரஸ்தாவம் செய்திருக்கிறோம். இதிலும் ஸாயணர் பிறழ்ந்திருப்பதை
இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம். முதல் காண்டத்தில் முன்னராவது ப்ரச்நத்தின் முடிவான
அநுவாகத்திலும், அதே காண்டத்தில் நாலாவது ப்ரச்நத்தின் முடிவான அநுவாகத்திலும்
வாஜயனா? என்கிற இப்பதம் வருகிறது. முந்தின இடத்தில் [* சுஸ்யாஜ வாஜயனா
வாஜயனா? * என்னுமிடத்தில்] யகாரம் ஸ்வரித ஸ்வரமுடையது. இதற்கு வேஷ்டநம்
கிடையாது. பிந்தினவிடத்தில் [* சுஸ்யா வாஜா வாஜயனோ ஜயெஜ * என்னுமிடத்தில்]
யகாரம் உதாத்த ஸ்வரமுடையது. இதற்கு வேஷ்டநபாடமுண்டு. வாஜயனா உதி வாஜ-
யனா? என்று பதபாடம் ஜகத் ப்ரஸித்தமானது. இதில் ஸுரவெடித்தையும் சுவமுஹா
லாவ ததஜாவங்களையும் யாரும் அபலபிக்கமுடிபாது. இதற்கு அர்த்தபேதம் இருந்தே
தீரவேண்டும். ஆனால் அர்த்தபேதம் காட்டவேயில்லை. வாஜா வாஜா சூதா ந ஹுனா
என்கிற பொருளையே இரண்டிடத்திலும் ஸமரூபமாகச் செய்திருக்கிறார். இது பொருந்துவ
தற்கு வழியில்லை. பட்டபாஸ்காரும் இரண்டிடத்திலும் ஏகரூபமான அர்த்தத்தையே எழுதி
விட்டாரெனினும் அவர் சிறிது விழித்துக்கொண்டார். முந்தின இடத்தில் “ ஸுராவநவா
ஹௌ டிவா-ஹுனா ” என்றொரு வாக்ய மெழுதியிருப்பதைக் காணலாம். ஸுரவெடித்
தையும் வெஷ்ட நாலாவ ததஜாவங்களையும் கவனித்தாரவர்.

19. இதே பதம் நாலாவது காண்டத்திலும் இரண்டிடங்களில் வருகிறது. ஸ்வரபேதம்
வேஷ்டநபேதம் என்பது அங்குமுள்ளது. அதில் இரண்டாம் ப்ரச்நத்தில் முடிவான அநு
வாகத்தில் “ ஸுஹஸுஜா ஸுஹஸா வாஜயனா ” என்றுள்ளது. வாஜயனா என்றது
வாஜயனௌ என்றபடி. வவ டவெடி மொழிய வேறில்லை. இங்கு யகாரம் உதாத்த
ஸ்வரயுக்தமாயிருக்கையாலே வேஷ்டநம் ஓதப்பட்டு வருகிறது. இதே காண்டத்தில் மேலே

* ஜிமூதஸ்யேவானுவாகே * ரथேभिस्सह वाजयन्तः * इति श्रूयते । अत्र यकारस्य स्वरितत्वेन अस्मन्निरूपित-
पूर्वनियमानुसारेण नात्रावग्रहपाठः प्रसृतः । स्थलद्वयेऽप्यस्मिन् स्वरभेदाधीनोऽर्थभेदस्सत्यमवर्जनीयः । अस्मिन्
स्थलद्वये केवलं सायणाचार्यः स्वकीयभाष्ये न्यरूपयदर्थभेदम् । प्राच्यस्थले, वाजयन्ता—वाजम् अन्नम्
आत्मन इच्छन्तौ. इति वभाषे । उत्तरस्थले तु रथेभिस्सह वाजयन्तः—रथैस्सह शीघ्रं गच्छन्तः.
इत्यभाषत । एते उभे विवरणे सुसमञ्जसे एव ।

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

२०. पुरस्तात्प्रदर्शितयोः प्रथमकाण्डस्थलयोरपि एवं विभिन्नार्थद्वितयप्रदर्शने प्राप्ते सत्यपि कुतो न
तथा प्रदर्शितमिति विमर्श आवश्यको भवति । अवतीर्णं च विमर्शं, तदेव रहस्यं विशदं भवति ; यदुत
'सायणाचार्यः स्वयमेकाकी नैव निर्ममे वेदभाष्यम् ; विजयनगरमहराजास्थाने भूयसः पण्डितप्रवरान्
सम्मेल्य तेषां मासिकवेतनपरिकल्पनां च कारयित्वा वेदस्य भागविशेषाणां भाष्यप्रणयनं तत्तत्कृत्यं विधाय,
अथ तैस्तैर्विलिखितान् भाष्यभागान् एकीचकार स ' इति प्रख्यातम् । तेषु भाष्यलेखकेषु अनधीतपदपाठा
अपि स्युरिति संभाव्यते । एवरीत्या प्रदर्शयितव्यानि स्थलानि भूयांस्यवशिष्यन्ते ।

२१. पदपठम्बरसन्निवेशयोर्वैपरीत्येन भाष्यप्रणयनमुदाहृतमेतावता । औचित्यविरोधेन भाष्यप्रण-
यनमधिकृत्यापि मनागुदीरयेम ।

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆறாம் ப்ரச்சந்தில் * ஜீமூதஸ்யேவானுவாகே * (ரதேஹிஸ்ஸஹ வாஜயந்தஃ)
என்றுள்ளது. இங்கு யகாரம் ஸ்வரித ஸ்வரயுக்தமாகையாலே ஏற்கெனவே நாம் காட்டி-
யிருக்கிற நியமப்படிக்கு வேஷ்டநம் ஒதப்படுவதில்லை. இவ்வி ரண் டி டங் க ளி லு ம்
வாஜபனா-வாஜயந்தஃ து ந ஐ ஹி னு ள் என்று. பிந்தின விடத்தில் "ரதேஹிஸ்ஸஹ
வாஜயந்தஃ—ரதேஹிஸ்ஸஹ ரீஷ்யம் ஐ ஹி னு ள்" என்று இவை பொருத்தமான விவரணங்-
களே யாகும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

20. முன்னே காட்டின முதல்காண்ட ஸ்தலங்களிலும் இப்படி வெவ்வேறு பொருளை
விவரித்துக் காட்டவேண்டியிருந்தும் காட்டாதது ஏன்? என்று விமர்சிக்க வுாஜமாமும்
போது ஒரு மருமம் வெளியாகின்றது. (அதாவது) ஸாயணர் தாம் ஒருவரே வேதபாஷ்ய
மியற்றவில்லையென்றும், விஜயநகரமஹாராஜ ஸந்நிதானத்தில் பலபல பண்டிதர்களை
வரவழைத்து அவர்களுக்கெல்லாம் மாஸிகவேதனமேற்பாடு செய்வித்து, அவர்களுக்கு
வேதத்தைப் பல பாகங்களாகப் பிரித்துக் கொடுத்து பாஷ்யங்களெழுதச் சொல்லி அவற்றை
ஒன்று சேர்த்தாரென்றும் வுாஜயந்தஃ என்று அது இவற்றால் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது.
இப்போது நாம் எடுத்துக்காட்டின ரீதியில் இன்னமும் பலபல காட்டக்கூடியவை யிருக்-
கின்றன.

21. வடிவாந்திற்கும் வுாஜஸந்நிவேஸத்திற்கும் பொருந்தாதபடி பாஷ்யம் செய்-
துள்ள ப்ரகாரங்களை இதுவரையில் காட்டினோம். ஒளவிகுவிருத்தமாகவும் பாஷ்யம்
செய்திருக்கிறபடியைச் சிறிது காட்டுவோமினி.

ஹோதாராபதே सर्वत्रापि द्विवचनान्ते एवेति निश्चयस्सुलभः । * दैव्या होतारा वनिषन्तेति प्रकृतस्थले किमु वक्तव्यम् ? द्वितीयाद्विवचनान्तपदे एते । अत्र दैव्याः होतारः इति कृत्वा बहुवचनार्थविलेखनं कथमिव घटताम् ? नैव घटेत ।

२४. एतावता निरूपितानां विषयाणां प्रामाणिक्या सरण्या समाधानं भाष्ये प्रवणैः प्रवीणैश्च वैदिकैर्विषयिचदपश्चिमैर्यदि प्रदर्शयंत, तर्हि एवंविधशङ्कास्पदेषु भूयस्सु स्थलेषु वयं प्रसन्नहृदया भवितास्सः । सेवाऽऽशाऽस्माकम्, नान्यत्किमपि ।

२५. भट्टभास्करभाष्येऽप्येवंविधानां शङ्कानामास्पदानि सन्त्येव । स्वल्पमुदाहरामस्तत्रापि । तृतीय-
काण्डे चतुर्थपपाठकावसाने “ ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामित्यत्र * पदवीरिति पदस्य पदव्य इत्यर्थमभाषत
भट्टभास्करः । बहुवचनार्थो ह्यसौ । अथ च * यद्वेत्युपक्रम्य एकवचनार्थमप्यभाषत । अलेखीच्चानुपदमेव
“ अनवधारणादनवग्रहः ” इति । अर्थनिश्चयाभावादस्य पदस्य न वेष्टनपाठ इति तावदत्र विवक्षितोऽर्थः ।
पदपाठविपरीतं ह्येतत् । * पदवीरिति पद-वीः * इत्यवग्रहपाठे सर्वतस्समिन्धाने हन्त किमेतन्नाम ‘ अनव-
धारणादनवग्रह ’ इति । मुद्रणस्खालित्यं किं नु स्यात् ?

வந்து சிவவநாஜாஜ்யத்தைக்காட்டும். ஆக * ஹோதாராஹோதாரா என்கும் சிவவநா-
ஜாமே. ப்ரக்ருதமான * ஹோதாராஹோதாரா வநிஷனெதுதூவ தமெவ.
அப்படியானால் * வநிஷனெதுவெ-து * என்ற மேற்பதங்கள் சுநயிக்கமாட்டாவே என்று
ஸஹஸா சொல்லிவிடவேண்டா; * ஹோதாராஹோதாரா * என்பவை சித்யாசி-
வவநாஜாமத்தனை, * ஹோதாயக்ஷஹோதாரா ஹிஷஜாஸிநா * ஹத்யாடி-
விவ. ஹத்யாடி.

24. இங்கே காட்டியவற்றிற்கு ப்ராமாணிகஸரணியில் மஹான்கள் ஸமாதானம்
தெரிவித்தால் அந்த ஸமாதானத்தைக்கொண்டே இவைபோன்ற மற்ற விடங்களிலும்
தெளிவு பெறலாமென்பது நமது ஆசை.

25. பட்டபாஸ்கரபாஷ்யத்திலும் இத்தகைய பிறழ்வுகள் காண்பதுண்டு. சில
வற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம். மூன்றாவது காண்டத்தில் நாலாம் ப்ரஸ்நத்தின் முடி-
வான அநுவாகத்தில் “ ஸ்ரஹா ஹேவாநா வடிவீஃ கவீநா ” என்னுமிடத்தில் வடிவீஃ
என்பதற்கு வடிவூஃ என்று பஹுவசநார்த்தம் செய்தார். உடனே (யஜா) என்றிட்டு
ஏகவசநார்த்தமுமொன்று செய்தார். அவ்வளவேபோடு நில்லாமல் “ சுநவயாரணாஸு
சுநவமுஹம் ” என்றெழுதிவைத்தார். ‘ அர்த்த நிச்சயமில்லாமையாலே இதற்கு வேஷ்டந
பாடமில்லை ’ என்பது இங்கே இவர் விவக்ஷித்த பொருள். இது பதபாடத்திற்குச் சிறிதும்
பொருந்தாது. வடிவீரிதி வடி-வீஃ, என்று உலகமெல்லாம் சுநவமுஹமோதாரிந்க,
சுநவமுஹம் என்றால் என்ன அர்த்தமிதற்கு ?

२६. आसेतुशीताचलमव्याहतप्रचारपदपाठशालिन्यासंहिताया एव भाष्यप्रणयनप्रणाली हन्तैववि-
चेत् [एवं प्रदर्शनीयव्याघातसंकुला चेत्] अनुद्भूतपदपाठानां वेदभागानां यदस्ति नाम भाष्यमवतीर्णम्, तस्य
वैखरीं प्रति किं नाम चिन्तनीयमस्ति नः। तत्रापि मनागिव चालयेम लेखिनीम्। काठके तृतीयप्रपाठके * श्रद्ध-
यादेवो देवत्वमश्नुते * इतीदं वाक्यमतिप्रसिद्धम्। इह पदपाठानवतारात् तैस्तैः स्वच्छन्दतः क्रियमाणं पदविभागं
को हि नाम प्रत्याख्यातुं प्रभवति? सामान्यजनास्त्वह [श्रद्धया देवः देवत्वम् अश्नुते] इति पदच्छेदमारचय्य
अर्थवर्णनमाकलयन्ति। सायणाचार्यो भट्टभास्करश्चेत्युभावपि भाष्यकारावेवमेव पदविभागमाहृतवन्तौ।

२.७. अत्रास्माकं प्रतिबोधनमतितरामवधेयं वैदिकैर्विद्वत्तमैः । छन्दसि श्रद्धयेतिपदं देव इति पदं च परश्शतकृत्वोऽधीयते । देवपदस्य श्रवणम् * इषेत्वोर्जेत्वेति प्रथमानुवाकतः प्रभृति परासहस्रस्थलेषु भूयिष्ठम् । पदयोरनयोस्सर्वत्रापि समरूपमेव स्वरशरीरम् । श्रद्धयेतिपदे 'या' इत्येतत् तृतीयाक्षरं सर्वत्रापि स्वरितस्वर-युक्तमेव, नैकत्राप्यन्यथा । देवपदं च सर्वत्राप्यन्तोदात्तमेव नान्यथा । आक्षरमनुदात्तम्, अन्त्याक्षरमुदात्त-मिति निर्विवादम् । अपवादस्थलं नैकमपि दर्शयितुं लभ्येत । * श्रद्धयादेव इति प्रकृतं वाक्यं यत्र विराजने तत्रैव सन्निकर्षे श्रद्धयापदमधीयते ; * प्रजापते श्रद्धया वै श्राम्यसि * इति । संहितायामपि * श्रद्धया वाऽश्रद्धया वेत्यादि बहुलम् । सर्वत्रापि तृतीयाक्षरस्य स्वरितस्वर एवेत्यत्र न कस्यापि विसंवादः ।

26. சூலஸ்துஹிஜாஹயா ப்ருவிஜமான வடிவாஹுள்ள ஸம்ஹிதையின் ஹாஷ்யத்திலேயே இப்படிக்காட்டக்கூடிய வ்யாவர்த்தங்களிருக்கும்போது வடிவாஹம் அடியோடு அவதரிக்கப்பெறாத வெடிஹாஸங்களுக்கு எழுதப்படும் ஹாஷ்யம் எப்படியிருக்குமென்பதைப் பற்றி நாம் என்ன நினைக்கமுடியும்? மூன்றாவது அஷ்டகத்தைச் சேர்ந்ததான கூர்கத்தில் மூன்றாவதுப் பர்வத்தில் * ஸூ-ஐயாஜெவொ ஜெவகவஹூதெ * என்கிற வாக்யம் ஸுப்ரஸித்தமானது. வேதமோதாதவர்களுங்கூடக் கையாளும் வாக்யமிது. இதற்குப் பதபாடமில்லாமையாலே அவரவர்கள் இஷ்டப்படி பதம் பிரித்துக் கொள்வதை ஆக்ஷேபிப்பார் யாருமில்லை. ஸூ-ஐயா, ஜெவஹி, ஜெவகவஹூ, ஸஹூதெ. என்று ஸாமான்யர்கள் பதம் பிரித்துப் பொருள்கூறி வருகிறார்கள். உலயஹாஷ்யகாரர்களும் இப்படியேதான் படிவிபாகம் கொண்டு பாஷ்யமிட்டிருக்கிறார்கள்.

27. இங்கு நாம் உணர்த்துவதைச் சிறந்த வைதிகர்கள் மிகுந்த சுவாஸாநத்துடன் விமர்சிக்கவேணும். வேதத்தில் ஸ்ருஜயா என்கிற பதமும் ஷேவா என்கிற பதமும் ஓரிடத்திலல்ல; பலவிடங்களில் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றின் ஸ்வரம் எங்கும் ஒரேவிதமாகத் தானுள்ளது. ஸ்ருஜயா என்கிற பதத்தில் (யா) என்கிற மூன்றாமக்ஷரமானது எங்கும் ஸ்வரிதமே யொழிய ஓரிடத்திலும் உஜாத்தமன்று, இதை ஸம்ஹிதையிலும் பார்க்கலாம், ஸ்ருஜஹணத்திலும் பார்க்கலாம். ப்ரக்ருதமான * ஸ்ருஜயாஷேவஃ * என்கிற வாக்யமுள்ள அநுவாகத்திற்கு அடுத்த அநுவாகத்திலேயே காணலாம். * ஸ்ருஜாபதெஸ்ருஜயாவெஸ்ருஜாஜ்ஜலி * ஐத்யாஜி வரஸூதம் பார்க்கலாம். இப்பதம் உஜாஜ்ஜமமாக நிற்பது எங்குமே கிடையாது. இதற்கடுத்த ஷேவ: என்கிற பதத்தையுமெடுத்துக் கொள்வோம். இது வேதத்தில் இரண்டாயிரமிடங்களில் வருவது, எங்கும் முதலெழுத்து அநுஜாத்தமாயும் இரண்டாமெழுத்து உஜாத்தமாயுமே யிருக்கும். * ஷேவாவஸூவிதா * ஐத்யாஜிவரஸூஹஸூடி.

வேதபாஷ்ய விமர்சனம் முற்றிற்று.

अन्ततो विनिवेद्यते ।

वैदिका विद्वांसस्सविनयमावेद्यन्ते । तैत्तिरीये यजुर्वेदे तद्भाष्यद्वितये च अन्तः प्रविश्य विचारान्
विरचयितुं वयं त्रिंशतो हायनेभ्यः प्राक् प्रावर्तिष्महि । तदात्वे वेदाध्ययनसर्वस्यमिति सर्वतः प्रथितं प्रबन्धं
प्रणीय प्राचीकशाम । तदनु अस्थाने समुद्भूतानि प्रत्याख्यानानि अष्टाभिः प्रबन्धैरपाकृत्य सुप्रसिद्धानां विदुषा-
मभिनन्दनानि चोपलभ्य परेषां विश्रान्तिमुखं प्रायच्छाम । ते सर्वेऽपि ग्रन्थाः प्रायशो वैदिकानां विपश्चितां
वेश्मसु विहरन्त्येवाद्यापि । यदि तान् ग्रन्थानधुना दिदृक्षन्ते केऽपि महान्तः, ते रूप्यसप्तकं (M. O. द्वारा)
प्रेष्य लब्धुमर्हन्ति । अथ च पञ्चभ्यो वत्सरेभ्यः पूर्वम् (१५—४—५६) पदपाठपरित्राणनामानं (५८ पृष्ठ-
परिमितं) प्रबन्धम् वैदिकमनोहराद्वारा प्राचीकशाम । तत्र च नवाह्निकानि विनिवेशितानि सन्ति ।

तेषां विषयसंग्रह इत्थम्;—

१. प्रथममाह्निकम् अवतरणिका । २. द्वितीयमाह्निकम् अह्नियापदविमर्शनम् । ३. तृतीयमाह्निकम् छान्दस-
व्यत्ययतत्त्वशोधनम् । ४. चतुर्थमाह्निकम् इषेत्यानुवाकस्थपदस्वरशोधनम् । ५. पञ्चममाह्निकम् तिङन्त-
पदस्वरूपविमर्शनम् । ६. षष्ठमाह्निकम् प्रगृह्यपदविमर्शनम् । ७. सप्तममाह्निकम् पाक्षिकप्रग्रहनिरूपणम् ।
८. अष्टममाह्निकम् आकारान्तपदविमर्शनम् । ९. नवममाह्निकम् प्रजापदविमर्शनम् ॥

एकमुद्रामात्रमूल्यकोऽयं ग्रन्थो वैदिकानामत्यावश्यकः ॥ इति ।

முடிவில் விண்ணப்பம்.

வைதிக வித்வான்களுக்கு விநயத்தோடு விஜ்ஞாபிப்பது. தைத்திரீய யஜுர் வேதத்திலும் அதன் இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் உட்புகுந்து விசாரங்களைச் செய்ய நாம் முப்பதாண்டுகட்கு முன் முயன்றோம். அப்போது வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வமென்று ப்ரஸித்தமான நூலை இயற்றி வெளியிட்டோம். அதன்மீது வீணாகத் தோன்றிய மறுப்புரைகளை யெல்லாம் எட்டு நூல்களினால் களைந்தொழித்தோம். ஸுப்ரஸித்தர்களா யெழுந்தருளியிருந்த வித்வான்களின் மதிப்புரைகளையும் பெற்று ப்ரதிபக்ஷிகளை விச்ரந்தியடையச் செய்தோம். அந்த நூல்களெல்லாம் இற்றைக்கும் வித்வான்களினில்லங்களில் பெரும்பாலும் விளங்குகின்றன. அவற்றைக் காண விரும்புமவர்கள் 7 ரூ. அனுப்பிப் பெறலாம். பிறகு ஐந்து ஆண்டுகட்கு முன்பு (15-4-56ல்) பதபாடபரித்ராண மென்கிற 58 பக்கங் கொண்ட ஸம்ஸ்க்ருத நூலை நமது வைதிகமநோஹரா என்னும் மாதப் பத்ரிகை மூலமாக வெளியிட்டோம். அதில் ஒன்பது ஆற்றிகங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

அவற்றின் விஷயச் சூருக்கம் வருமாறு :—

1. அவதாரிகா (ரூபம்). 2. சுஷிபாபாடி விமர்ஸநம். 3. ஹாநாபாடி தத்வஸோத
நம். 4. (இஷேத்வா) என்கிற முதலநுவாகத்திலுள்ள பதங்களின் ஸ்வரத்தை ஆராய்
வது. 5. திஜனாப ஸரூப விமர்ஸநம். 6. ப்ரஹ்மஸூத்ரவிஸேஷநம். 7. வைகல்
பிகமானவதனை விமர்சிப்பது. 8. ஆகாராந்த பதங்களை ஆராய்வது. 9. ப்ரஜா என்னும்
பதத்தை விமர்சிப்பது.

ஒரு ரூபாய் விலையுள்ள இப்புத்தகம் வைதிக வித்வான்களுக்கு இன்றியமையாதது.

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின்
சார்வரி-வ்ரு மீன விசாகோத்ஸவம்

ஸ்ரீஸ்வாமியின் எழுபதாம் திருநாடித்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு
நாளது பங்குனி-மீ 9உ முதல் 22உ திருவிசாகம் வரை
ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருமாளிகையில்
19—3—61 To 4—4—61

வேதபாராயணம் திவ்யப்ரபந்தஸேவை ரஹஸ்யாநுஸந்தானம் ஸ்தோத்ர பாடம் வித்வான்
களின் உபந்யாஸம் இவை நடைபெறும்.

ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.
வேதபாராயண கோஷ்டிகள் கடந்த ஸம்வத்ஸரங்களிற்போலவே ஸாமவேதம், சக்ல
யஜுஸ், யஜுர்வேதம் க்ரமாந்தம் திருவீதி வலத்துடன் நடைபெறும்.

வேதபாராயணங்கள் மட்டும் 19—3—61 தேதியிலிருந்து நடைபெறும். 24—3—61 தேதி
காலையில் திவ்யப்ரபந்தஸேவை தொடக்கமாகும். திருவிசாகத்தன்று வேதசாத்து
முறையும் திவ்யப்ரபந்தசாத்துமுறையுமாகும்.

திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ ஸௌமியநாராயணப் பெருமாள் ஸந்நிதி

ஜீர்னோத்தாரண மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம்

சென்ற இதழில் தெரிவித்திருந்தபடி ஜீர்னோத்தாரணம் செய்யப்பெற்று நாளது
சார்வரி-வ்ரு பங்குனி-மீ 9உ மிருத்ஸங்க்ரஹணம் செய்து 13உ (26—3—61) ஞாயிற்றுக்
கிழமை காலை 2-30 நாழிகைக்குள் (காலை 6-18க்கு மேல் 7-18க்குள்) மீன லக்னத்தில் மஹா
ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடைபெறுகிறது. ஆஸ்திக பக்த வர்கங்கள் வந்து ஸ்ரீ ஸௌமியநாரா
யணனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்துப் பாத்ரர்களாகும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI ” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.